

גם לאחר שנה הלב עדיין מסרב להאמין, העט ממאנת לכתוב. ודואב לבי עד מאד על אחי היקר, כי הלך מעימנו ואת נשמתו קיפח בשעת עבודתו בשדות המשק, מפעולת מרצחים אכזריים.

בן טוב היית, ומסור להוריך ואחיותיך. תמיד אהבת לעזור למשפחתך, וכן לחבריך. בן יחיד בין שלוש אחיות, נתנו לך תמיד הרגשה טובה, פינקו אותך. תמיד נתנו לך כל מה שנפשך היקרה חפצה, למרות שאצלנו אין זאת מן המקובל.

אני זוכרת, איך יומיים לפני הלקחך מעימנו ע"י מרצחים ארורים, היית אצלי בכנרת וסיפרת כי אתה מתכוון לחזור לאשדות יעקב, היות ובנוה-ים אין עובדים קשה, ואתה תמיד בחרת בעבודה הקשה. הלכת לעבוד בבנות, כי אהבת לראות את התוצרת תחת עמל כפוך, אולם לא הספקת לראות אותה. ישבת אצלי בערב ושיחקת עם צורי במשך שעות, ולא נשאר לך פנאי אפילו לספר רשמים מעבודתך ומחייך בנוה-ים. ישבתם ושיחקתם כאב ובנו.

אהבת את בני-אחיותיך, וידעת להתפנות גם אליהם. מנוה-ים היית קופץ מדי פעם לביקור בבית, ואז היית משתדל להגיע אלינו לכנרת אפילו לרגעים מספר.

אבל מדוע זה אנו חייבים לדבר על הזמן ב'עבר', מדוע אין זה ב'הווה' או ב'עתיד'? מדוע? למה? זה מה שאנו שאולים מבלי לקבל תשובה.

הוי עצמות קדושות, אילו יכולתן לראות כיצד מקוננת אנוכי עליכן בחרטה, כי בעוון שווא נגזר עליכן דין מר זה.

הניחוני ואזיל מעיני נחלי דמעות על קברך, כי דמעות חרטתי צרי נעים יהיו לך, אחי היקר והקדוש.

ועל קברך אנו קוראים: נוחה בשלום, ויהיו נא קברך ואבן המצבת כר למראשותיו של הבן האובד, מרגוע לנפש ולעיניים שביקשו תמיד שמחה. עומדים דום מול קברך הרענן.